

[Edel Saunte.]

telser tilbagebetales — og det betyder jo ikke væsentligt. Jeg tror, at den skattepligt, der vil opstå i kraft af, at der ikke længere er tilbagebetalingspligt, vil give kommunerne flere penge, eller i hvert fald lige så mange penge, i kassen som tilbagebetalingspligten. For kommunen vil det administrativt betyde en meget stor lettelse at blive fritaget for disse stadige tilbagebetalings-sager, og for de personer, der har fået understøttelse, tror jeg, det vil være en stor fordel, at de ikke har denne tilbagebetalingspligt svævende over hovedet. Mange af disse mennesker har meget svært ved at komme i gang, og tilbagebetalingspligten og inkaseringen hos dem hindrer deres resocialisering — hvis man kan kalde det sådan — eller deres tilbagevenden til et normalt arbejdsliv. Jeg tror, man vil undgå nye udbetalinger ved at bortskære tilbagebetalingspligten.

Endelig retter lovforslaget en efter min mening grov urimelighed, nemlig den, at hvis der udbetales bidrag til børn eller understøttelse til forladt hustru over socialkontoret, er udbetalingen til børnene begrænset til normalbidraget i strid med, hvad der er tilfældet, når der er tale om at udbetale bidrag efter en undersøgelse, fastlagt af amt eller overpræsidium. Vi har længe ærgret os over denne regel, og det er godt, den bliver ændret.

Jeg er altså i det store og hele overordentlig glad for lovforslaget, som for mig at se er en konsekvens af grundloven og valgloven og af den ringe økonomiske betydning, tilbagebetalingspligten har. Jeg vil dog gerne gøre nogle få bemærkninger om enkeltforslag.

Som jeg læser ændringen til forsorgslovens § 7, må resultatet af den være, at vel får vi ret til at udbetale mere end normalbidraget, hvis barnet er født i ægteskab, men at denne ret ikke gælder, når barnet er født udenfor ægteskab. Vi har på alle andre områder ophævet forskellen mellem børn, født i ægteskab, og børn, født udenfor

ægteskab, og jeg synes, det er tvivlsomt, om det vil være rigtigt at bevare eller rettere sagt indføre en forskelsbehandling på dette område, hvad jeg synes man gør, når man fastholder stk. 2 i § 7 med henvisning til § 6, stk. 2.

Hvad angår ændringen til § 15, vil jeg pege på, at vi nu her endelig udskyder den sidste rest af forpligtelsen til samliv mellem ægtefæller — eller rettere sagt det økonomiske pres, der kan være på en ægtefælle i retning af at blive i et iøvrigt utåleligt ægteskab.

Dernæst vil jeg gerne spørge, hvorfor man, når man nu er i gang med at ændre § 232, ikke tager skridtet fuldt ud og får slettet den urimelige regel, vi har i øjeblikket om, at jordemoderen ikke har ret til betaling, hvis det drejer sig om en abort. Hun har ret til betaling, hvis det drejer sig om en fødsel. Men hvis aborten f. eks. sker i den 8. måned eller i begyndelsen af den 9. måned, kan man diskutere langt og bredt om, hvorvidt det er en abort eller en for tidlig fødsel med barnets død til følge — og det har man gjort i adskillige tilfælde, hvor jordemødrene har skullet have deres penge udbetalt. Burde man ikke nu se at få denne regel ændret, således at jordemødrene, når de fungerer ved en abort, også har ret til at få deres penge udbetalt?

I forbindelse med § 303 vil jeg gerne spørge, om stk. 2 skal forstås således, at beslutning om tilbagebetaling først sker på det tidspunkt, da pengene kommer til udbetaling. I den nuværende praksis er det jo sådan, at det sociale udvalg tager en transport fra vedkommende, der forventer et beløb udbetalt — et bidrag, en erstatning el. lign. — og den transport gør man så gældende, når beløbet forfalder, idet man anmelder transporten, såsnart den er udstedt. Det vil man ikke kunne fremtidig, hvis bestemmelsen skal forstås således, at det først er, når erstatningen kommer til udbetaling eller bliver tilkendt, at man kan tage beslutning om tilbagebetaling. Hvis fortolkningen er, som jeg her nævner, synes